

ХРАМ „СВЕТИ СЕДМОЧИСЛЕНИЦИ“

ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ

Брой 18 (632), година XIII, 1 май 2016

Възкресение Христово

www.svsedmochislenitsi.com

ПРАЗНИКЪТ НА ПРАЗНИЦИТЕ

„Христос възкръсна от мъртвите и за умрелите стана началък“. /I Кор. 15:20/

Христос възкресе!

Христос възкръсна и се изпълниха пророчествата от древността, изпълниха се и думите на Исуса, че след разпятието, на третия ден Той ще възкръсне от мъртвите.

Спасителят, най-напред, се яви на жените мирноосци, които отиваха рано сутринта на гроба Господен, за да помажат по обичая тялото на Учителя с благовония. Яви се и на другите Свои ученици и превърна скръбта им в радост. Тази радост беше толкова голяма, че никой не можеше да им я отнеме и помрачи. С тази радост във възкръсналия Христос апостолите живяха, проповядваха Евангелието, трудеха се за изграждането на царството Божие, изпълнявайки волята на своя Учител и Спасител, като кръщаваха повярвалите в името на Отца, Сина и Светия Дух.

Апостолите, като видели възкръсналия Христос, казали на Тома, който не бил тогава с тях: „Видяхме Господа“.

Те бяха свидетели и затова станаха благовестници на Христовото възкресение, готови да приемат трудностите на апостолския живот и служение; затова претърпяха много страдания, а мнозина приеха и мъченическа

смърт. Ако Той не беше възкръснал и те не бяха Го видели, ако не бяха убедени в Неговото възкресение, едва ли щяха да бъдат толкова успешни в своята мисия; едва ли щяха да преминат през толкова много трудности и беда, за които по-късно ап. Павел да можа да пише: „Дори до тоя час и гладуваме, и жадуваме, и ходим голи, и ни бият по лице, и се скитаме, и се трудим, работейки с ръцете си. Злословени – благославяме, гонени

– търпим, хулени-молим се. Станахме като измет за света, измет за всички до сега“. /I Кор.4:11-13/ Доброволно се приема такава участ само от очевидци, свидетели на истината. Само такъв човек би могъл да изрече думите на същия апостол: „Ако пък Христос не е възкръснал, то празна е нашата проповед, празна е и вашата вяра“. /I Кор.15:14/ Това са думи на убеден свидетел, който говори за нещо, което сам е изпита, чрез обно-

вата, която е станала в живота му.

Дали можем и ние да кажем като св. Апостоли: видяхме Господа? Ето това е важен за нас и за нашето спасение въпрос. Можем ли да кажем: видяхме Господа? Ако размислим добре, ако се задълбочим в този въпрос,

ако сме убедени християни, ще трябва да отговорим без колебание: да видяхме Господа! Той възкръсна и е жив. Но как и кога? – Видяхме Го възкръснал в светата Му Църква, която Той основа със Своите страдания, смърт и възкресение. Спасителят казва: „Аз ще помоля Отца, и ще ви даде друг Утешител, за да пребъдва с вас во веки, Духът на истината, Който светът не може да приеме, защото Го не види, нито Го познава; а вие Го познавате, защото Той с вас пребъдва и във вас ще бъде”. /Иоан 14:16-17/

Духът Божий пребъдва в светата Църква и възражда нейния същностен живот. Духат на истината обединява в едно евангелско вероизповедание повярвалите в Христа и те, в рамките на Църквата, стават свидетели на вярата, и гарантите на надеждата във вечното спасение.

Светата Църква е Самият Господ Исус Христос, Който е нейна глава, защото Той е казал: „Дето са двама или трима в Мое име, там Съм и Аз посред тях”. /Мат. 18:20/

Светата Църква е обично Христово достойние, за което Той „Предаде Себе Си...за да я освети, като я очисти с водната баня чрез словото; за да я представи на Себе Си славна църква, която няма петно, или порок, или нещо подобно, но да бъде света и непорочна”. /Еф. 5:25-27/

В тая св.Църква, от самото начало, верните Божии чеда се възраждат за нов живот. За такъв благодатен живот са възкръснали всички ученици Христови. Такива са и светиите в Църквата, прекарали живота си на земята в благочестие, доброта и истина, издигнали духа си до подножието на Божия престол.

Ние можем да кажем: видяхме Господа възкръснал във вярата на неизброимо множество християни, които се възраждат в Него със силата на своята вяра, чрез Светия Дух.

И сега виждаме Господа в света, защото светлината на Възкръсналия от мъртвите прониква навред. Тя може да възражда човешките отношения и да дава поглед към светли кръгозори. Словото, което Христос яви на човешките, е семе, което, когато попадне на добра почва, дава стократен плод. Със силата на възкресението, Христос става възродител на човешкия род. Светлите идеи за обнова на живота се раждат от Неговия Божествен Дух и чрез словото се разнасят навсякъде за да оплодят света.

Много е важно всеки да отговори за себе си, дали е видял Господа в собствения си живот? То значи, възкръснал ли е Той в нашия живот. Жив ли е в сърцата ни? Ако Той е възкръснал в самите нас, то ние ще ходим в обновен живот /Рим.6:4/ и ще живеем с това което е свето и божествено. Ако Той е жив в сърцата ни и те ще бъдат живи; ако Той е жив в съвестта ни и тя ще бъде жива; ако Той жив в душите ни, и те ще живеят. Ние трябва да усещаме дали Христос е възкръснал в нас и да изпитваме себе си за да открием Неговото присъствие, благославящо и осветяващо. Към това трябва да се стремим, като усърдно се трудим Възкръсналия Господ да живее в нас.

Много са слабостите ни, поради което не винаги можем да видим Господа, разчупил оковите на смъртта, у себе си, да Го почувстваме в сърцата си. След възкресението на Христа, двама Негови ученици отивали в

близкото до Йерусалим селище Емаус. По пътя те разговаряли по между си за всичко, което бе станало с Исуса в светия град. Чули били, че някои от повярвалите Го видели възкръснал. Тогава към тях се присъединил Христос, но те Го непознали. Чак когато стигнали в Емаус, Той им се открил, за да могат след това да кажат: „не гореше ли в нас сърцето ни, когато той ни говореше по пътя и когато ни обясняваше Писанието?” /Лук.24:13-33/ И нашите погледи, често са така замъглени, та не можем да видим и познаем Христа, Който е наш спътник в доброто. Погледа на Христовите спътници тогава бил премрежен от скръб поради това на което били свидетели. Нашите пък погледи биват премрежени най-често не от скръб за Христа, а поради много неща, които ни отделят от Него. Очите на сърцето се премрежват поради суетни желания, които светът поражда в него. А грехът може да доведе не само до премрежаване, а и до пълна слепота, тъй че, въпреки желанието ни, да не виждаме живият Христос до себе си. Поради това, постоянно и усърдно трябва да се молим на Исуса да усилва вярата ни и усърдието ни, та чрез Неговата възкръсна сила да се възраждат нашите сърца, съвест и души, и да Го виждаме в помислите си в стремежа и делата си. И не само ние да виждаме Господа, но и другите да видят, че Той живее в нас, възкръснал в славата Си. За такива Спасителят е казал: „Тъй да светне пред човешките светлината ви, та да видят добрите ви дела и да прославят Небесния ваш Отец”. /Мат.5:16/

Наистина възкресението Христово е крайъгълен камък и животоспасяващ извор на нашата вяра. Без възкресението няма християнство, няма изкупление, няма спасение. Ангелът казва на мироносците, които отиват да помажат Покойника по обичая: „Той възкръсна! Няма Го тук”. Гробът се оказва безсилен да задържи в своите студени обятия Източника на живота и безсмъртието. Христос възкръсна и за умрелите стана начатък. Както в Адам всички умират, така и в Христа всички ще оживеят. /I Кор. 15:20I22/ Затова св. Църква пее: „със смъртта Си смъртта победи и на всички, които са в гробовете, живот дарува”. Христос възкръсна, адът бе посрамен, злото победено. Спасителят със Своята кръстна смърт и възкресение, разкъса оковите на греха и проклятието, и възстанови нарушената хармония между небето и земята, като отново върна достойнството на блудния син, и му отвори вратите на Бащиния дом.

Когато жените-мироносци, научавайки за възкресението на Исус, бързат от гроба към останалите ученици за да им съобщят вестта, Спасителят ги пресреща с поздрава: радвайте се! Това е първото Му явяване след възкресението. От тогава и до днес, денят на Христовото възкресение е най-велик и скъп празник за всяка християнска душа, празник на празниците. Ние се радваме защото Христовия гроб стана източник на нашето възкресение, залог за нашия вечен живот по думите на Възкръсналия: „Аз съм възкресението и живота! Който вярва в Мене, и да умре, ще оживее!” /Иоан.11:25/ Това са думи не на човек, а на Бог, които събуждат надеждата ни за битие във вечността. Нека тази надежда да бъде жива в сърцата ни, за да живеем с дълбокия спасителен смисъл на Пасхата Господня, като с една уста и едно сърце изповядаме: Наистина Христос възкръсна! Амин.

СВЕТИ ПЕТЪК - ЖИВОНОСЕН ИЗТОЧНИК

6 май

Света Дева Мария първа и по-естествен път е намерила място е в учението и богослужбната практика на църквата Христова. Ние я почитаме като майка на нашия Бог, Господ Иисус Христос, и прославяме като Богородица.

Много са празниците посветени на Светата Дева и учредени по повод на различни събития, било от живота на св. Богородица, било по случаи в които тя решително се е намесвала, за да яви Божията сила над тия които са и се надявали и са отправяли молитви към нея.

Един от тези празници е свързан с обновлението на Цариградския храм „Живоносен източник”. Първоначално, църквата била построена още през 5 век от император Льв I Тракиец /457-473/, във връзка с чудодейното посочване от св. Богородица на лечебно аязмо и станалото там чудо с един слепец. Във времето църквата бива многократно разрушавана и отново съзиждана, докато през 1834 год. с посредничеството на Русия, султана не дал разрешение до извора да бъде построен днешния храм.

Не е възможно да се изброят чудесата станали край лековития извор. Мнозина в нужда се обръщали към Божията Майка, на това място, и са получавали помощ от нея. Чудодейната сила на водата са усещали всички, които с вяра са отправяли молитви към нея. Света Богородица, над всички, издигала своя небесен покров и ги обгръщала със своята майчинска любов, и грижовност.

В София също има църква „Живоносен източник”

в квартал „Подуене”, която нашите предци са изградили в чест на Светата Дева. Всяка година на Светли петък, там се събира много народ на храмов празник, за да изрази своята почит към Божията Майка.

Празнувайки този ден в чест на Светата Дева ние оставаме с представата, че св. Богородица за християнина е най-възвишен и увличащ образ на светла радост и милосърдие към целия Божи свят. Амин.

СВЕТИ ГЕОРГИ ПОБЕДОНОСЕЦ

“Тази е победата, която победи света - нашата Вяра” / I Иоан 5:4/

6 май

Както някога, така и сега има хора, които се съмняват в крепката и чудодейна сила на вярата. Има и такива които смятат за измислица всичко което опира до нашата вяра. Християните, обаче знаят, че тази вяра е божествена сила която, може да прави невъзможното – възможно. Това е вярата, която устоя на страшните, кървави и продължителни гонения, която разруши езическите капища, обезсили железните римски легиони, и обори гордата елинска философия. Тази сила победи света без да дрънка оръжия и да отнема човешки живот.

Вярата в Христа разпнатия, Който възкръсна, преобрази света, като даде за подражание един вечен иде-

ал, без да има силата на държавната власт и авторитета правителствено законодателство.

За да си представим силата на вярата в Христа Господа, нека мислено да се пренесем назад във вековете. Какво ще видим там? Ще видим множество народ с одухотворени лица. Това са древните християни – мъже, жени, старци и деца осъдени на мъки и гибел, защото са повярвали в разпнатия и възкръснал Христос; Участта на тези хора е печална, а те се радват и пеят хвалебни песни Богу.

Ако надзърнем в прочутите амфитеатри в градовете на световната империя, и тук е същото. Диви зверове и свирепи гладиатори разкъсват на арените невинно осъдени, само защото са християни, а те не намаляват;

Църквата победно шества в света.

Днес ние честваме паметта на един измежду тези герои на вярата – св. великомъченик Георги Победоносец. Той е живял в края на третия и е загинал в началото на четвъртия век, От благочестивите си родители, от ранна възраст, бил възпитан в истините на Християнската вяра. От рано, Георги се отличавал с рядка физическа красота, и редица ценни човешки добродетели. Не му липсвало и материално благосъстояние. Всичко това му носело слава и почести. Едва двадесет годишен, той се издигнал до чин "Военен трибун", което му давало право да взема участие в Държавния съвет на империята и му осигурявало свободен достъп до императорския двор. Всеобщо било мнението, че Георги е един от любимците на император Диоклитиан, а това вече само по себе си предвещавало светло бъдеще.

Колко примамливо е било всичко това за един млад, умен и способен човек? Но Георги бил преди всички християнин, а императора и управляващата върхушка били езичници и върли гонители на християнството. Затова младежа трябвало да направи своя избор – да остане ли верен на Христа и да поеме пътя на своята лична Голгота или да остане верен на императора-езичник, което би му осигурило щастлив и охолан живот срещу това да се отрече от своя Бог. Кое да предпочете? Тленното или нетленното, земното сега или небесното в "бъдещия век"? Въпрос наистина съдбовен. Тъкмо тук, с всичката категоричност изпъкват думите на Христа: "Каква полза за човека, ако придобие цял свят, а повреди на душата си?"

И в тази борба, борба на вътрешни душевни противоречия, Георги излязъл победител. Той избрал добрата част, която според Евангелието нямало да му се отнеме. Презирайки земните слава, почести, богатство и власт, Георги отхвърлил блестящата военна и държавна кариера и решил безрезервно и до край да остане верен войн Христов. Затова той доброволно тръгнал към мъченичеството въпреки дисциплинарния принцип "Аркана", който разрешавал на християните да не демонстрират открито своята вяра за да избягнат евентуалната заплаха. Заредили се едно след друго най-страшни и жестоки мъчения, но героичният дух и тук воювал с обаятелна твърдост и мъжество. След като доблестно понесъл всички изтезания, най-сетне св.мъченик бил обезглавен и предал душата си на Бога, получавайки от Него нетления венец на победата. По такъв начин победителят в полето на честа извършил най-голямата победа и в областта на вярата и съвестта. Не случайно

св. Георги е наречен Победоносец. За такъв го считаме, защото той е бил носител на оная сила, която в последствие победи езическия свят – силата на нашата вяра.

Нашият народ, откакто е християнски народ, винаги е тачил паметта на св. Георги с особена ревност. Той е известен, като благодатен патрон на земеделието и скотовъдството. Това се дължи, може би на етимологията на гръцката дума "георгиус", която на български значи земеделец. А може би поради това че между множеството чудеса, които светецът е правил и приживе и след това е имало такива станали със земедельци и тяхната стока. Например, знаем, че по молитвите на св.Георги, Бог съживил умрелия вол на един беден човек за когото животното било единственото средство за препитание. Така или иначе, виждаме, че паметта на светеца се празнува в най-благоприятния за земеделието сезон – пролетта, затова от древност народа е свикнал на св.Георги да възлага надеждите си за плодородие и избавяне от бедствия.

Църковният певец влага идейно съдържание в името Георги, като го възпява така: "Войне Георги, достойно си живял за християнското си име, взел си върху своите плещи Христовия Кръст и си обработил земята, вледенена от идолското безбожие и си насадил върху нея лозата на православната вяра, като си се превърнал в земеделец на Светата Троица".

И днес св. Георги не престава да работи на благодатната Христова нива, която е Църквата. И сега, когато има кой да го призове с вяра и упование, той проявява своята плодотворна мощ. Затова ние го почитаме като велик чудотворец. Ние тачим св.великомъченик Георги

като велик угодник Божий и покровител на земеделието защото е обработвал и продължава да обработва почвата върху която никне и дава обилен плод питомната лоза – Господ Иисус Христос.

Такъв работник, обаче, трябва да бъде всеки християнин, да бъдем всички ние. Защо трябва да бъдем сухи и неплодни? Небесният лозар, като всеки гризлив стопанин, се грижи за добрите пръчки, а изсъхналите изрязва, за да ги хвърли в огъня като ненужни. Дано да нямаме участва на последните.

Като християни, по примера на великия мъченик Георги, нека да проявяваме грижи към наследията, поверено ни от деди и прадеди, което е -Църквата основана от нашия Господ Иисус Христос, и завещана ни от св.цар Борис покръстител и св.Седмочисленици, славянобългарските просветители, та да очакваме добър плод за нас, за народа ни и за държавата ни. Амин.

